

עפ"ג 33250/12/18 - א"ע נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

17 אפריל 2019

עפ"ג 33250-12-18 א"ע נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת ורדה מרוז - סג"נ
כבוד השופט שמואל בורנשטיין
כבוד השופטת דבורה עטר
המערער

א"ע

ע"י ב"כ עו"ד ששי גז

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שרה טל - פמ"מ

פסק דין

כללי

1. המערער הורשע על פי הודאתו, בבית המשפט השלום בפתח תקווה ת"פ 2210-07-16 בעבירות הבאות:

· **החזקת חומר מאושר והחסנתו**, בניגוד לסעיף 5 ביחד עם סעיף 19 בחוק חומרי נפץ, תשי"ד - 1954 (להלן: "חוק חומרי נפץ").

· **הקמת מחסן חומרי נפץ**, בניגוד לסעיף 7 ביחד עם סעיף 19 בחוק חומרי נפץ.

· **מעשה פזיזות ורשלנות**, בניגוד לסעיף 338(5) בחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

· **החזקת צעצועים מסוכנים**, בניגוד לסעיף 2 בצו הפיקוח על מצרכים ושירותים (איסור ייצור, ייבוא, ומכירה של צעצועים מסוכנים), תשמ"ז - 1986 ביחד עם סעיף 39(ג)(4) בחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח - 1957.

בגזר דין מיום 13.11.18 הוטלו על המערער העונשים הבאים:

- **18 חודשי מאסר בפועל.**
- **10 חודשי מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה בה הורשע.

עמוד 1

קנס בסך 5000 ₪.

2. בערעור זה מלין המערער על חומרת העונש וטוען כי שומה היה על בית משפט קמא ליתן משקל יתר לנסיבותיו האישיות ולהסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שרות.

העובדות

3. המערער מחזיק ברישיון מפעיל זיקוקין דינור. המערער שכר מבנה (מחסן) בכפר מע"ש ובו החזיק כמויות גדולות של חזיזים, נפצים וזיקוקין דינור מסוגים שונים (להלן: "**הפריטים**" או "**חומרי הנפץ**"), חלקם הוחזק ללא היתר ובניגוד להוראות החוק, תוך סיכון חיי אדם.

4. כמות הפריטים שהוחזקה במחסן ללא היתר הוערכה בכ - 700 ק"ג חומר נפץ מסוג TNT. חלק מהפריטים מוגדרים כ- '**צעצוע מסוכן**' ויתרתם הם '**חומרי נפץ**'. הגם שהמערער היה רשאי להחזיק בפריטים אלו מתוקף רישיונו כמפעיל זיקוקין דינור, הרי שאחסונם נעשה שלא כדין ותוך סיכון שלום הציבור ובריאותו. להלן, מחדלי המערער בהחזקת הרכיבים:

- המחסן בו הוחזקו הצעצועים המסוכנים וחומרי הנפץ לא אושר להחזקת חומרי נפץ והוחזק ללא היתר מהמפקח. יתירה מזו, לא ניתן היה לאשר את המחסן לאחסון הפריטים.
- המחסן שימש כמבנה ארעי אשר לא אושר על ידי מפקח העבודה הארצי או המפקח האזורי. המחסן נוהל ללא רישום, ללא גידור וללא שלטי אזהרה, אף ללא החזקת אמצעי כיבוי אש נאותים או מתקן להגנת המחסן מפני מכת ברק.
- המחסן הוחזק בתנאים שאינם בטיחותיים, במקום לא מאושר, בכמויות חומרי נפץ גדולות. אין תיעוד של האריזות, נעדר רישום עליהן, אין תיעוד ביחס למערכות אלחוטיות להפעלת זיקוקין ואלפי ראשי גפרור חשמליים. חלק מחומרי הנפץ הוכנסו לארונות עץ, חלקם נמצאו בתפזורת על הרצפה. חלק מהפריטים אוסן במצב חמוש - כשיזם חשמלי הוחדר אליהם.
- פוטנציאל הנזק של חומרי הנפץ הוא לטווח של מאות מטרים מהמחסן.

ההליך

5. ההליך כנגד המערער היה ממושך מאוד. תחילה, כפר המערער במיוחס לו. בהמשך נעלמו עקבותיו לתקופה של כמחצית השנה. מועדי הוכחות שנקבעו בוטלו וההליכים הותלו. משהתייצב לבסוף לדיון, נשמעו הראיות במלואן. המערער בחר לא להעיד. בסיום הבאת הראיות הגיעו הצדדים להסדר לפיו הודה המערער בעובדות כתב אישום מתוקן והורשע בעבירות המפורטות לעיל. לא גובשה הסכמה ביחס לעונש.

על המערער

6. המערער בן 40 נשוי ואב לשני פעוטות. המערער בוגר 12 שנות לימוד, שירת שירות צבאי חלקי אשר במהלכו נפגע בתאונת דרכים, שקטעה את שירותו. לאחר הליך שיקום ממושך, אגב ליווי פסיכיאטרי ופסיכולוגי משך כשבע שנים, נותר המערער נכה נכות ראש צמיתה בשיעור של 46% ואובחן כמי שלוקה מפגיעה בקשב, בריכוז בזיכרון וביכולת התארגנות. המערער נוטה לפאסיביות, מתקשה ליטול אחריות, סובל מנוקשות חשיבתית, צמצום רגשי ובעל אפקט דיכאוני ורמת חרדה גבוהה. במצבי דחק, נסוג שיקול דעתו והוא הופך לאימפולסיבי.
7. על אף מגבלותיו, השכיל המערער ללמוד במכינה אקדמאית וסיים לימודי תואר ראשון ביחסים בינלאומיים ומדעי המדינה, אז יצא לשוק העבודה והחל לעבוד בחברה לייבוא זיקוקים. בעקבות עבודתו הוציא רישיון להפעלת זיקוקים ורכש את העסק נושא כתב האישום.
8. בשנת 2010 נישא המערער לאשתו, מ'. בני הזוג עברו טיפולי פוריות לאורך 6 שנים (אשת המערער ציינה במהלך הדיון לפנינו כי עברה 37 טיפולי פוריות) עד אשר נולד בנם הבכור, כיום בן כשנתיים. סמוך לאחר מכן, נולדה בתם, היום כבת 8 חודשים, אשר סבלה מבעיות בריאות לאחר לידתה.
9. מיד לאחר לידת הבת, אובחנה מ' כסובלת מגידול סרטני בחלק העליון של ירך רגלה. היא נאלצה לעבור ניתוח ולאחריו, קיבלה טיפולי הקרנה לאורך זמן ממושך למדי. בתום אשפוז של חודשיים, שבה מ' לבית המשפחה. נכון לעת הזו היא סיעודית, זקוקה לסיוע בפעולות יומיות, כמו רחצה, האכלה, שירותים ועוד. מ' מתנועעת באמצעות קביים ואינה מסוגלת לטפל בילדיה הפעוטים.
10. מ' ציינה (בבית משפט קמא וגם לפנינו), כי בהעדר תמיכה וסיוע מטעם משפחתם המורחבת - בשל היות הורי בני הזוג קשישים, חולים, חלקם סיעודיים - נושא המערער לבדו בנטל הטיפול בילדים, באשתו ובאחזקת הבית.
11. בתאריך 8.12.15 הגיעו חבלני משטרה למחסן בו אחסן המערער את חומרי הנפץ ותפסו את הרכיבים המסוכנים. מיד לאחר האירוע, חלה נסיגה בתפקודו של המערער, אשר חדל לעבוד והפסיק את הטיפול הפסיכולוגי והפסיכיאטרי שקיבל. בשלב מסוים, לאחר הגשת כתב האישום נגדו, נטש המערער את ביתו ומשפחתו ונעלם למשך 5 חודשים, תוך ניתוק מגע מקרוביו. אז, הותלו נגדו ההליכים כנגדו. מששב, התייצב לדיונים ובה בעת, נולדה בתו ונחשפה מחלת אשתו. המערער שב לטיפול פסיכיאטרי ופסיכולוגי, באמצעות משרד הביטחון, בין היתר כדי להשתקם תעסוקתית. כיום, כאמור, הוא נושא בנטל הטיפול במשפחתו.

תסקיר שירות המבחן

12. המערער תיאר לשירות המבחן את נסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע. לשיטתו, הוא קיבל במתנה זיקוקין מגורמים שונים ולא היה ער לכמותם ולעובדה שחלקם לא היה בתוקף. הוא תיאר קושי בהתארגנות ובמעקב אחר עסקו, כמו גם קושי בהפעלת שיקול דעת בהתנהלותו.
13. שירות המבחן התרשם מאדם פגוע ראש באורח קשה. הוא השקיע מאמץ ניכר בשיקום, תוך ניסיון לחזור לתפקוד יציב ותקין. למערער ערכים נורמטיביים, יחסיו עם אשתו טובים ותומכים. ההליכים המשפטיים נגדו מהווים גורם מרתיע ומציב גבולות. להתרשמות שירות המבחן, קיים קשר בין העבירות

שביצע המערער לבין קשייו לארגן את חייו, לקבל החלטות ולעמוד בדרישות הסביבה. בנסיבות אלו, העבירות בוצעו מבלי שהמערער שקל נכונה את הסכנה הנשקפת ממעשיו.

14. בהתייחסו לסכנה מפני עבריינות חוזרת, שרות המבחן לקח בחשבון את חומרת העבירות בהן הורשע המערער, כמו גם קשייו להפנים השלכותיהן העתידיות. כן, התחשב בקשייו כפי שנמנו לעיל, המהווים גורמי סיכון. לצד דברים אלו, התחשב בנסיבותיו החדשות, במחלת אשתו, אשר תמכה בו לאורך הדרך, ועתה תלויה בו, עובדה שיש בה כדי להשפיע על סיכויי להשתקם. כן, התייחס לכך שהמערער נעדר דפוסי התנהגות עברייניים, מקבל אחריות חלקית על מעשיו ומבין את חומרתם. השתלבותו בעת האחרונה בהליך טיפולי כשלעצמה, מפחיתה מגורמי הסיכון.

15. סופו של יום המליץ שירות המבחן, בהתחשב במצבו המשפחתי המורכב של המערער ובחזרתו לטיפול, על השתתפותו במבחן למשך שנה וחצי ומאסר מותנה.

חוות דעת מומחה מטעם המערער

16. לאחר שמיעת הטיעונים לעונש, נעתר בית משפט קמא לבקשת ההגנה להגיש חוות דעת מטעמה שנערכה על ידי ד"ר הלל מה נעים, פסיכיאטר, אשר טיפל במערער משך שנים והכירו היטב. התקיים דיון נוסף טרם גזירת הדין, בגדרו נחקר המומחה על חוות דעתו.

17. ד"ר מה נעים ציין בחוות דעתו, כמו גם בעדותו, כי הוא מטפל בפגועי ראש וטיפל במערער, שהופנה אליו על ידי משרד הביטחון וטופל במכון 'רקנטי' לנפגעי ראש, שם טיפל בו משנת 2002 ועד שנת 2009. הוא שב ונפגש עמו 3 פעמים בשנת 2018 לקראת הכנת חוות הדעת, וכן שוחח עם פסיכולוגית המטפלת בו.

18. ד"ר מה נעים עמד על הפער הניכר בין יכולותיו של המערער לבין ההתרשמות החיצונית ממנו, כמו גם פער בין יכולותיו התפקודיות, הנמוכות בהרבה מיכולתו המילולית הגבוהה. עוד ציין, כי הגם שהמערער התלונן על פגיעה בזיכרון ובהבנה, הרי שהוא לא הבין את המשמעות המלאה שבתלונותיו. כאשר נחשף לחולשותיו, הפך לרגזן, כעוס ומדוכא. בבדיקות שערך ד"ר מה נעים עובר לעריכת חוות דעתו, הוא התרשם ממצב רוחו הסוער של המערער, בין היתר על רקע מצבה הבריאותי הקשה של אשתו. עם זאת, הטעים כי אין למערער מחשבות שווא וכי בוחן המציאות שלו תקין.

19. ד"ר מה נעים תיאר את דרכו של המערער לאורך שנות השיקום שעבר, החל ממצבים דיכאוניים וסוערים, דרך מסע ארוך וממושך לרכישת השכלתו, אשר היה רצוף קשיים רבים. הוא ציין את השגת רישיון מפעיל זיקוקין וקבלת ההיתר להחזיק בהם כאבן דרך חשובה בחייו, שגרמה לו לאושר וגאווה. לדבריו, המערער חש שהוא עומד להצליח והקל ראש בתנאי הרישיון ובסכנות הכרוכות באגירת הציד. אף לאחר שנפתחה החקירה נגדו, "המשיך להיות זחוח ושאנן ולא הבין את מלוא החומרה של המצב". ככל שהחקירה התארכה והעמיקה, הבין המערער את קשייו, אז פיתח "תגובה פרנואידית כלפי המשטרה, בית המשפט, התביעה המשטרית וכלפי אשתו", חשש שמא אשתו תעזוב אותו והחליט "להקדים לעשות מעשה ולברוח". לאורך תקופה של כמחצית השנה, חי המערער כנווד, ישן בגנים ציבוריים וכמובן

שלא התייצב לדיונים שנקבעו. בתום התקופה ולאחר שוידא כי אין בדעתה של אשתו לעזוב אותו, הוא שב לביתו והחל להתמודד עם ההליך הפלילי התלוי ועומד נגדו. בשל היעלמותו, הוטל עליו מעצר בית לתקופה ממושכת, אשר השפיע על מצבו הנפשי.

20. המומחה תיאר את המצוקה אליה נקלעו המערער ומשפחתו לאחר שאשתו חלתה בסרטן ונזקקה לטיפולים אינטנסיביים, אז היה המערער שריו בדיכאון.

21. ד"ר מה נעים התרשם שהמערער מתקשה להתמודד עם הסתבכותו הפלילית. ביחס למחלת אשתו, הוא חי בהכחשה והדחקה, סובל מהפרעת שינה ומפרצי זעם. הוא מתקשה לווסת את תחושותיו ואינו מפנים עד תום את חומרת מעשיו. המומחה העריך קושי ביכולתו לצפות סיכונים ולהיזהר מהם. להשקפתו, מתקיימת במערער קירבה לסייג לאחריות פלילית.

גזר הדין

22. בית משפט קמא הטעים את ייחודן של העבירות בהן הורשע המערער, בהינתן הכמות העצומה של משחקים מסוכנים וזיקוקי דינור בהם החזיק, בלב אזור מגורים ובתנאי בטיחות מחפירים. בית המשפט עמד על הסכנה שנשקפה לציבור בכלל ולגורמי החבלה והמשטרה בפרט, אשר סיכנו עצמם בהיכנסם למחסן, בהינתן הכמות החריגה של פריטים מסוכנים שאוחסנו בו ודרך אחסונם. כך, הוחזקו בין היתר, כ-15,000 מזרקות אש, עשרות אלפי נפצי חיכוך, אלפי חזיזים, כוורות, מוקשי עשן, מוקשים, נפצי חיכוך, ומאות פגזים בגדלים שונים. להמחשת כמויות חומרי הנפץ והסכנה הרבה שנשקפה מהם, הביא בית המשפט מדברי אחד החבלנים אשר ביקש מהמערער, במהלך החיפוש במחסן, כי ינחה את חבלני המשטרה היכן מצויים הפריטים המסוכנים במחסן, אולם המערער בחר בזכות השתיקה. בית המשפט ציטט מדבריו של פקד ערן סולומון, ראש מעבדת חבלה ת"א בעת תפיסת המחסן, אשר ציין שיחידתו מטפלת בזירות טרור ומטעני חבלה בשטח של כמחצית המדינה וחרף זאת גרס כי:

"עסקינן באחד האירועים המסוכנים בהם נכח וכי העד בירנבאום נאלץ להבהיר לו את חומרת האירוע שכן - 'עד אותו יום לא נתקלנו בכמות כזו של זיקוקים...' (עמ' 91 ש' 7-1). חרף הסברי העד בירנבאום, רק כאשר הוא עצמו הגיע לזירה, למחרת התפיסה ולאחר פינוי חלק מהתפוסים, הבין את חומרת האירוע ואת הסכנה הנשקפת, במלואן, כאשר במהלך פסיעתו במחסן התפוצצו חפצים שונים תחת רגליו" (עמ' 8 לגזה"ד).

העד הוסיף:

"ואני מבין שזה באמת אירוע מאוד מסוכן ואם יורשה לי אפילו להוסיף וזה אולי טיפה מביך מקצועית כי אנחנו אנשים שטיפלנו במחבלים מתפוצצים, ללא ספק כבר בזירה אני מבין שזה אחד האירועים המורכבים מקצועית והמסוכנים שיצא וייצא לנו לטפל ומקצועית זה

טיפה מביך להגיד את זה. לי לקח הרבה זמן להבין ורק מראה עיניים טוב ורק שמתפוצץ פיצוץ קטן מתחת לרגל שלך ואתה מבין שמזל שלא ניצת החומר ובדרך החוצה ניצת עוד אחד ואתה מבין שזה תהליך מסוכן (הדגש במקור, עמ' 9 לגזה"ד, עמ' 92 לפר').

23. על יסוד עדויות העדים הללו ואחרים, ציין בית משפט קמא כי התלקחות המחסן עלולה הייתה להשפיע על אזור נרחבאשר בו מבנים נוספים והוא פתוח לציבור. כן, נשקפה סכנה בהובלת חומרי הנפץ שנתפסו למשטרה. הוטעם, כי חלק מהפריטים הוחזקו במצב חמוש האסור כשלעצמו ומהווה סכנה רבה. זאת ועוד, תוויות שהוסרו מאריזות הרכיבים נושאות אופי פלילי, שהרי המעשה נועד להסתיר את מקורם.
24. בית משפט קמא קבע כי האירוע חריג בחומרתו. חומרת יתר ייחס לכך כי בהיותו בעל רישיון מפעיל זיקוקין, היה המערער מודע לסכנה הנשקפת מהתנהלותו הרשלנית וממחדליו, שהרי הכיר את הכללים והחוקים להחזקת הפריטים כחוק, לרבות החיוב לאחסנם בבונקר תחמושת. מדובר אפוא בדרגת רשלנות גבוהה ביותר. בית המשפט הוסיף, כי עלה מעדי התביעה שהתלקחות או פיצוץ הפריטים משמעו מוות והרס (!) לפיכך, המערער סיכן חייהם של אחרים, שוכרי המתחם ודיירים המתגוררים בסמוך, אשר חזקה עליהם כי לא היו מודעים ל"פצצה המתקתקת" המצויה בקרבם, שוות ערך כאמור ל-700 ק"ג חומר נפץ.
25. בנסיבות המתוארות, נקבע כי המערער פגע פגיעה קשה בערכים חברתיים שעניינם זכות הציבור להגנה על ביטחונו, שלמות גופו וקניינו.
26. בית המשפט דחה את עמדת ד"ר מה נעים לפיה המערער נכנס בגדר הקרבה לסייג לאחריות פלילית, וקבע, כי תפקודו התקין של המערער במישור המקצועי והאישי, כמו גם, הסמכתו למפעיל זיקוקין ועיסוקו במקצוע לאורך תקופה, המשפחה היציבה שהקים, העדר אשפוז פסיכיאטרי ובוחן מציאות תקין - כל אלו מלמדים על המערער כי אין הוא נכנס בגדר הסייג הנ"ל. לפיכך, נמנע בית המשפט מלייחס משקל למצבו הקוגניטיבי של המערער בגדר השיקולים לקביעת מתחם הענישה.
27. בית המשפט עמד על הקושי באיתור פסיקה בתחום בו עסקינן לצורך קביעת מתחם הענישה. כך, גזרי דין בעבירות של החזקת צעצועים מסוכנים עסקו בכמויות פחותות במידה ניכרת מהכמויות דנן וממילא, העונשים שנגזרו היו קלים עד מאוד. בית המשפט בחר אפוא לבחון מתחמי ענישה בעבירות נשק בזיקה להחזקת חומרי נפץ - על אף שאלו חמורות מהעבירות בהן הורשע המערער.
28. סופו של יום, לאחר שערך את האיזון הנדרש, לשיטתו, בין עבירות הנשק לעבירות דנן, קבע בית המשפט מתחם ענישה שנע בין 18 חודשי מאסר ל-4 שנות מאסר.
29. אשר לגזירת הדין בתוך המתחם - בית המשפט זקף לחובת המערער את התנהלותו לאורך ההליך, החל מסירובו לשתף פעולה עם החבלנים בעת שפינו את המחסן, אגב הסתכנות אשר המערער יכול היה לצמצמה, המשך בהתנהלותו במהלך ההליך המשפטי, כאשר העלה טענות סרק, זימן עדים מיותרים ובעיקר, נעלם לפרק זמן ממושך וגרם להשהיית ההליך ואף להתליתו. בנוסף, בחר הנאשם שלא להעיד. לצד דברים אלו, נתן בית המשפט משקל לעברו הנקי, לנסיבותיו האישיות המורכבות, למחלת אשתו, לעובדה שהמערער מטופל בילדים רכים וכן, למצבו הקוגניטיבי הקשה והמורכב. עם זאת, סבר בית

המשפט, כי אין באלו כדי להטות את הכף לזכות המערער לנוכח חומרת האירוע ופוטנציאל הסכנה והנזק הגלומים בו, בדגש על הכמות המצטברת של חומרי הנפץ, דרך החזקתם הרשלנית והתקופה הממושכת בה הוחזקו בדרך זו. לפיכך, בית המשפט נתן זכות בכורה לשיקולי ההרתעה אשר מפניהם נסוגות נסיבותיו האישיות של המערער.

30. בנסיבות אלו, השית בית המשפט על המערער עונש המצוי ברף התחתון של המתחם, 18 חודשי מאסר, מאסר מותנה וקנס בסך 5,000 ש"ח.

31. בהתייחסו לגובה הקנס, קבע בית המשפט כי העבירות בוצעו שלא למטרת בצע כסף ולפיכך, הסתפק בענישה כלכלית מתונה.

נימוקי הערעור

32. המערער טוען כי בית משפט קמא השית עליו עונש מופלג בחומרתו בהתחשב בהרשעתו בעבירות מסוג עוון ובהתעלם מעברו הנקי, מנסיבותיו האישיות והמשפחתיות ומהמלצת שירות המבחן, לפיה ראוי להסתפק בענישה הצופה פני העתיד.

33. המערער טוען כי מתחם הענישה שקבע בית המשפט נגזר מהוראות חיקוק מתחום עבירות הנשק, החמורות לאין ערוך מהעבירות בהן הורשע המערער. די בעובדה שעבירות אלו הן מסוג פשע, שהעונש המקסימלי לצדן הוא 7 שנות מאסר לעומת עבירת העוון בה הורשע המערער אשר העונש המקסימלי בגינה עומד על 3 שנות מאסר. כפועל יוצא, טוען המערער, קבע בית המשפט רף ענישה עליון למתחם החורג מהעונש המקסימלי שניתן להשית על המערער בגין הרשעתו וכך אף ביחס לרף הענישה התחתון החמור אף הוא מעבר לנדרש.

34. המערער טוען כי הואיל והורשע במספר עבירות בגין **אירוע** אחד, הרי שבית המשפט היה מנוע מלקבוע רף ענישה הגבוה מהעונש המקסימלי שנקבע לצד העבירות בהן הורשע.

35. המערער מוסיף, על יסוד הפסיקה שהציגו ב"כ הצדדים לבית משפט קמא, כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות דנן כוללת ענישה הצופה את פני העתיד וקנס.

36. המערער טוען כי שגה בית המשפט בהתעלמותו מהמלצת שירות המבחן, אשר נסמכה על נסיבותיו המיוחדות, היותו נכה צה"ל הפגוע פגיעת ראש קשה וכן, התעלם מהמצב המשפחתי המורכב אליו נקלע, לנוכח מחלת אשתו ומצבה הקשה, אשר בעטיו הנטל לטפל בילדיו הרכים מוטל על כתפיו. נסיבה זו כשלעצמה מקימה עילה להימנע מהטלת עונש מוחשי על המערער.

37. המערער טוען כי העונש שהטיל בית משפט קמא אינו עולה בקנה אחד עם עקרון ההלימה, בהינתן העובדה שרוב הפריטים שהוחזקו על ידי המערער שייכים לקטגוריה 2 המוגדרת **כצעצוע מסוכן** אשר הוראת החיקוק הרלוונטית לגביהם היא אופן האחסון. יתר הפריטים, הם פריטים מאושרים, שהמערער היה רשאי לעשות בהם שימוש, אולם לא היה רשאי להחזיקם.

38. המערער מוסיף כי "תהא הכמות אשר תהא, בסופו של יום לא מדובר בעבירות מרף החומרה העליון הגם שמדובר במחסן ארעי, עדיין לא מדובר בהחזקה שנעשתה בלב בניין מגורים או שמא בכזו אשר הוחזקה בסמוך למקורות דליקים, מקומות ציבוריים וכיו"ב כך שבהחלט ניתן לשוות לנפשנו מקרים חמורים בהרבה מאלה" (עמ' 7 להודעת הערעור).

39. אשר למיקומו של המערער במתחם, אין חולק כי נגזר על המערער עונש המצוי ברף התחתון של המתחם, כפי שנקבע. ברם, המערער טוען, כי נסיבותיו האישיות הצדיקו חריגה מהרף התחתון של המתחם.

40. המערער טוען כי לא ניהל הוכחות לשווא ולראיה, העובדה שכתב האישום תוקן לבסוף. זאת ועוד, בית המשפט שגה בקביעותו אודות פוטנציאל הסכנה שנשקף ממחסן הרכיבים, הנסמך על הנחות שהניחו העדים ולא הוכחו, מה גם שאין לגביהן החלטה שיפוטית.

41. לפיכך, עותר המערער להפחית מגבולות המתחם ולהקל בעונשו באורח משמעותי.

דין והכרעה

כללי

42. האירוע בגינו הורשע המערער חמור מאוד. החזקת כמות עצומה של צעצועים מסוכנים וזיקוקין דינור באורח רשלני, אשר משקלם המצטבר של חומרי הנפץ הטמונים בהם הוערך על ידי חבלני המשטרה בכ- 700 ק"ג TNT מלמדת על חומרת האירוע. מדובר בכמות דמיונית, אשר כל בר בי רב מבין את עוצמת הסכנה הנשקפת הימנה.

43. עם זאת, המערער הורשע בעבירות על פי חוק חומרי נפץ וכן בעבירה של פזיזות ורשלנות לפי חוק העונשין. ודוק, עבירות אלו אינן נכנסות לגדר 'עבירות נשק' כהגדרתן בחוק העונשין. המחוקק מצא להפריד בין עבירות העוסקות בהחזקת חומרי נפץ לבין עבירות שעניינן 'כלי נשק' ועשה כן באמצעות שתי הוראות חיקוק נפרדות. העיון בחוק חומרי נפץ מלמד כי העבירות על פיו מוחזקות, מבלי להקל בהן ראש, כעבירות שחומרתן פחותה במידה ניכרת מחומרת עבירות הנשק, על פי חוק העונשין. כך, בעבירות נשק, עומד העונש המקסימלי 'המתון' בגין על 7 שנות מאסר. מנגד, העונשים המקסימליים הקבועים בעבירות על פי חוק חומרי נפץ (בהן עסקינן), עומדים על שתי שנות מאסר והעונש בגין החזקת צעצועים מסוכנים, לפי חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים עומד על שנת מאסר. הרציונל המונח ביסוד האבחנה בין שתי קבוצות החוק ברור - עבירות לפי חוק חומרי נפץ תכליתן להבטיח נקיטת אמצעי זהירות בהחזקת חומרי נפץ ואחסונם בשל הסכנה הנשקפת מהם. מנגד, עבירות הנשק מוחזקות כעבירות המבוצעות על רקע עברייני ועל כן הן "מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחונו" (ע"פ 9830/17 פלאח חמודה נ' מדינת ישראל). לפיכך, נקבע בהלכה הפסוקה, כי כאשר עסקין בעבירות נשק "מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה" (ע"פ 6989/13 פרח נ' מדינת ישראל).

44. באשר לעבירה של פזיזות ורשלנות, אשר העונש המקסימלי הקבוע בצידה הוא 3 שנות מאסר, אף היא כקודמתה אינה נושאת אופי עברייני, הגם שפוטנציאל הסכנה הטמון בה, רב. "מעשה פזיזות ורשלנות" מוגדר בסעיף 338 לחוק העונשין כך:

"(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים: ..."

שלושה יסודות לעוולת הרשלנות: חובת זהירות מושגית וקונקרטית, הפרת חובת הזהירות על ידי סטייה מסטנדרט התנהגות סביר וקשר סיבתי לנזק (ע"א 145/80 **ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש**, פ"ד לז (1) 113, 122). היסוד העובדתי של העבירה אף הוא בנוי משלושה רכיבים. הראשון, שהאירוע ייכנס בגדר אחת מתשע החלופות המופיעות בסעיפי המשנה של סעיף 338. בהמשך הסעיף נמנות תשע חלופות של סוגי פעילויות עליהן חל הסעיף ובהן חלופה (5) בה הורשע המערער, אשר זו לשונה: **"עושה מעשה לגבי חומר נפץ או כלי ירייה שבהחזקתו, או אינו נוקט אמצעי זהירות נאותים מפני סכנה מסתברת הכרוכה בהם"**. הרכיב השני, שהמעשה ייעשה **"בדרך נמהרת או רשלנית"** (רכיב המבטא את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה) והשלישי, שהמעשה יכיל בתוכו תוצאה פוטנציאלית **"שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה"**.

45. אדם נושא באחריות פלילית בגין מעשה פזיזות ורשלנות, כאשר חרג חריגה חמורה מכללי הזהירות, חמורה מזו שדי בה להטלת אחריות אזרחית. לעניין זה ראו ע"פ 7193/04 **ולדימיר יקירביץ' נ' מדינת ישראל** (להלן: **"פס"ד יקירביץ"**):

"אדם המורשע בפלילים, בשונה ממי שנתחייב בנזיקין, מוכתם מעצם ההרשעה בתדמית השלילית המיוחדת לעברייני. בטרם תוטבע באדם סטיגמה כזו, המייחסת לו התנהגות נמהרת או רשלנית, נזהיר את עצמנו שלא להרחיב היריעה הפלילית יתר על המידה, ונשאל את עצמנו, אם העובדות מחייבות זאת. אין לגלוש מתחום האחריות האזרחית אלי מישור האחריות הפלילית על השלכותיה הקשות, אלא אם כן טובת החברה ושלוש הציבור מחייבים זאת, בשל רמת האחריות הגבוהה" (שם, עמ' 12; ראו גם ע"פ 6811/01 אחמד נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (1) 26, 32).

46. העבירה נשלמת אם כן, עם היווצרות הסיכון אותו מבוקש למנוע ואין היא מצריכה את התממשות. העבירה נמנית עם עבירות "ההעמדה בסכנה" והאינטרס המוגן שביסודה הוא הגנה על חיי ועל שלמות גופו של אדם. ההגנה על ערכים חשובים אלו מצדיקה הרחבת תחומיה של הנורמה הפלילית במטרה לשרש את ההתנהגות הפסולה עצמה - העמדתו של אדם בסיכון בלתי סביר - במנותק מן התוצאה העלולה להיגרם בעקבותיה (ראה פס"ד יקירביץ).

47. על מהות העבירה של מעשה פזיזות ורשלנות - ככלל, עבירה זו חריגה לדין הפלילי בשל ייחודו של היסוד הנפשי הנדרש לשם קיומה. מבלי להקל ראש בחומרתה ומבלי להפחית מחשיבותו של הערך המוגן באמצעותה, שעניינו שלום הציבור ובטחונו - יש לזכור שעסקינן במעשה פזיזות ורשלנות, להבדיל מעבירות נשק, אשר ביסודן מונחת מחשבה פלילית ויעודן, מטרות פסולות.

48. לפיכך, בחינת מתחם הענישה שיש לקבוע ביחס לעבירות בהן הורשע המערער, לרבות מיקומו של המערער בתוך המתחם ייעשו על רקע הכללים המתוארים לעיל.

מתחם הענישה

49. כפי שקבע בית משפט קמא, מלאכת קביעת מתחם הענישה בעניינו של המערער אינה קלה כלל ועיקר, בהעדר פסיקה התואמת את העבירות בהן הורשע. בית המשפט קבע את מתחם הענישה תוך השוואה למתחמי ענישה כפי שנקבעו בעבירות נשק. בכך, החמיר בית המשפט עם הנאשם, בהינתן אופיין ה'פלילי' של עבירות אלו, אל מול העבירות בהן הורשע המערער, שאין נושאות אופי עברייני מובהק.

50. להשקפתנו, ניתן לגזור את מתחם הענישה מתוך מתחמים שנקבעו ביחס לעבירות של פזיזות ורשלנות על פי סעיף 338 (א)(3) שעניינו **"עושה מעשה באש או בחומר לקיח, נפיץ או רדיואטיבי, או אינו נוקט באמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה באש ובחומר כאמור בחזקתו"**.

עבירות אשר הערכים המוגנים שבבסיסן, דומים לאלה של העבירות שלפנינו: שיקולי בטיחות וקדושת החיים - שמירה על בטחון הציבור, שלומם ובריאותו. (רע"פ 8446/15 אקנין נגד מדינת ישראל (14.12.2015)).

51. **ולהלן סקירה של גזרי דין הרלוונטיים לענייננו, בשינויים המחויבים ובכללם, מהות הסיכון הפוטנציאלי, התמשותו בפועל, משך זמן ביצוע העבירות וביצוען למטרות רווח כלכלי:**

א. ת"פ 57055-02-14 (שלום כ"ס) **מדינת ישראל נ' נחום ואח'** (להלן: **"עניין נחום"**) - הנאשמים הורשעו במעשה פזיזות ורשלנות וכן בגרימת שריפה ברשלנות ובעבירות נלוות, בכך שניהלו עסק של מסגרייה וכן מקום לאחסון ומילוי בלוני גז בתוך מתחם מסחרי, בו היו חנות לחומרי בניין, משרדים ומחסן. העסק נוהל ללא רישיון עסק, בשל העדר אישור מטעם רשות הכבאות, על רקע ליקויים בנושא כיבוי אש שלא הוסדרו. הנאשמים החזיקו במתקן מאולתר למילוי אמגזיות ללא אמצעי בטיחות. עקב עבודות ריתוך שהתבצעו במסגרייה סמוכה, ניצת גז מעסקם של הנאשמים וכתוצאה, פרצה שריפה גדולה. נשרפה החנות, המסגרייה ופאב סמוך. כן נגרמו נזקים למבנים סמוכים ולמספר רב של מכוניות שחנו בסמוך. חמישה בני אדם פונו לבתי חולים בשל תופעות לוואי עקב השריפה. בית המשפט קבע בין היתר: **"מדובר בדליקת ענק שבדרך נס גרמה בעיקר נזק רב לרכוש אך גם לעוברי אורח ושוטרים שהוזעקו למקום. עדויות העדים שנכחו במקום או בסמוך לו משרטטים תמונה קשה ועוצמתית של דליקה רחבת ממדים שרק כפסע בינה לבין ארוע רחב היקף ורב נפגעים"** (עמ' 11 לפסק הדין).

בהתייחסו למתחם הענישה, קבע בית המשפט מתחם ענישה שנע בין 4 חודשי מאסר ל - 12 חודשים לנאשם 1 - אדם מבוגר (כבן 83) שהיה פאסיבי בניהול העסק ומתחם ענישה שנע בין 6 חודשי מאסר ל - 15 חודשי מאסר לבנו, הנאשם 2 שניהל את העסק בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 1, 5 חודשי מאסר ועל הנאשם 2 - 8 חודשי מאסר. ערעורה של המאשימה על קולת העונש נדחה, הגם שנקבע כי העונשים מקלים.

ערעורו של הנאשם 1 התקבל באופן חלקי ועונשו הומתק ל - 3 חודשי מאסר, בשל גילו המבוגר ומצבו הבריאותי הרעוע. ערעורו של הנאשם 2 - נדחה. נקבע ביחס למתחמי הענישה כי הם נמוכים והיה מקום לקבוע מתחמים גבוהים יותר (עפ"ג 18454-02-18 (מחוזי מרכז) **נחום ואח' נ' מדינת ישראל** ועפ"ג 44954-02-18 **מדינת ישראל נ' נחום ואח'**).

בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם 2 לבית המשפט העליון נדחתה. נקבע כי לא נפל פגם בשיקול הדעת של הממונה על עבודות השירות שקבע כי אינו מתאים לביצוע עבודות שירות וכן כי נוכח המעשים, אין להסתפק במאסר לריצוי בעבודות שירות.

ב. רע"פ 7941/15 **גבור נ' מדינת ישראל** (10.2.2016) - המבקשים הורשעו בבית משפט השלום בעבירות של שימוש פחזני באש או בחומר דליק, ואיסור עיסוק ללא רישיון בכך שניהלו עסק פיראטי, במסגרתו החזיקו ומכרו מכלי גז פחמימני מעובה (להלן: "**גפ"מ**"), חומר המאופיין בהתלקחות ובסכנת התפוצצות ומחייב רישיון והקפדה על הוראות הבטיחות בהחסנתו.

המבקש 1 רכש מיכלים גדולים במשקל של 48 ק"ג (להלן: "**מיכלים גדולים**") ופיצל אותם באמצעות מתקן ביתי מאולתר, למיכלים קטנים שמשקלם 12 ק"ג (להלן: "**מיכלים קטנים**"). במשך 6 שנים פעל המבקש 1 כספק בלוני גז פיראטיים ומכר אותם ללקוחותיו והתקינם בביתם וזאת ללא רישיון.

המבקש 1 החזיק ביום 4.8.2010 במחסן שבביתו 79 מיכלים גדולים וכן 54 מיכלים קטנים ובנוסף, החזיק במשאית שברשותו 7 מיכלים גדולים, מבלי שנקט באמצעי הזהירות הנדרשים.

ביום 12.2.2014 החזיק המבקש 2, בנו של המבקש 1, במחסן, 133 מיכלים קטנים ו-34 מיכלים גדולים מבלי שנקט באמצעי הזהירות הנדרשים ואילו המבקש 1 סייע לו בכך. מתוך מיכלים אלה, החזיקו המבקשים 103 מיכלים קטנים ו-18 מיכלים גדולים במצב שכיבה במשאית סגורה בניגוד לסטנדרט הבטיחות הנדרש ובלא אוורור ואמצעי כיבוי מתאימים, באופן אשר היה מגביר את עוצמת הפיצוץ במידה והכלים היו מתפוצצים.

בית משפט קמא קבע את מתחם העונש ההולם לעבירות של שימוש פחזני בחומר דליק ועיסוק ללא רישיון כנע בין 6 ל - 12 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים.

על מבקש 1, הוטלו 10 חודשי מאסר בפועל ועל מבקש 2, 7 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים. ערעור המבקשים על חומרת העונש נדחה, בנימוק כי העונש ראוי ומצוי בגדר מדיניות הענישה הנוהגת, כך גם הבקשה לרשות ערעור.

ג. רע"פ 5798/16 **עובדיה נ' מדינת ישראל** (26.7.16) - המבקש החזיק במכולה, ששימשה כמחסן, ב-37 מיכלי גז גדולים ו-14 מיכלים קטנים, מבלי שעמד בתנאי הבטיחות ומבלי שנקט אמצעי זהירות מפני הסכנה הכרוכה באחזקתם. בנסיבות אלו, החזיק המבקש ב"מתחם פיראטי" שהקים גם משאבה פרטית למילוי גז, אותה "אלתר" באופן עצמאי, וזו שימשה אותו למכירת מיכלי הגפ"מ, בניגוד לתקנות ולסטנדרט הבטיחות הנדרש.

בית המשפט קמא קבע מתחם ענישה שנע בין חודשי מאסר ספורים ועד שנת מאסר והוסיף כי רק מקרים שנחשבים כ"קלים" ניתנים לריצוי שלא בדרך של מאסר ממש. על בסיס הודאתו של המבקש, תוך התחשבות בתובנה למעשיו והמלצה חיובית של שירות המבחן, גזר על המבקש מאסר בן 5 חודשים וענישה נלווית.

ערכאות הערעור לא מצאו מקום להתערב בגזר הדין נוכח טיב המעשים והסיכון הטמון בהן;

52. עולה אם כן, כי מתחם הענישה בעבירות אלו נגזר מנסיבות ביצוע העבירות, הרקע לביצוע ותוצאותיהן.

טרם שנצלול לסוגיית המתחם, ראוי לעמוד על מצבו הקוגניטיבי של המערער, אשר יש בו כדי להשליך על קביעת המתחם כפי שיבואר להלן.

מצבו הקוגניטיבי של המערער

53. המערער פגוע ראש כתוצאה מתאונת דרכים שעבר במהלך שירותו הצבאי. הוא הוכר כנכה בשיעור 46% - נכות גבוהה, קל וחומר כאשר ביטויה הוא בפגיעת ראש. חרף נכותו, השכיל המערער לבנות חיים נורמטיביים, תוך התמודדות ראויה עם קשייו. כך, המערער רכש השכלה גבוהה בפרק זמן של כ- 7 שנים ובמאמץ ניכר. הוא בנה משפחה, רכש רישיון להפעלת זיקוקין וסייע בפרנסת משפחתו. שיקומו מרשים ברם, אין בו כדי לאיין את נכותו הקשה והשפעתה על התנהלותו.

54. קביעת בית משפט קמא, לפיה המערער אינו נכנס לסייג הקרבה לאחריות פלילית, מקובלת עלינו. אולם, להשקפתנו, אין המערער נמנה עם האדם מן היישוב, אשר כלל לא נפגע בראשו וממילא לא הוכר כנכה בשיעור נכות גבוה. על כן, ראוי לבחון את השפעת נכותו על נסיבות ביצוע העבירות.

55. ד"ר מה נעים, המומחה מטעם המערער הרחיק לכת בקביעותיו, כפי שקבע בית משפט קמא אולם אין להתעלם לחלוטין מממצאיו באשר להתנהלות המערער, אשר עולים בקנה אחד עם מסקנות שרות המבחן. כך, ד"ר מה נעים עמד על פער ניכר בין יכולותיו של המערער לבין ההתרשמות החיצונית ממנו, כמו גם, פער בין יכולתו המילולית הגבוהה ליכולותיו התפקודיות הנמוכות. עוד ציין, כי המערער לא היה מודע למגבלותיו על אף שנמצא כבעל בוחן מציאות תקין.

56. שרות המבחן הגיע כאמור למסקנות דומות, ביחס לזיקה שבין העבירות שביצע המערער לבין קשייו לארגן את חייו, לקבל החלטות ולעמוד בדרישות הסביבה. לפיכך, קבע כי לא שקל נכונה את הסכנה הנשקפת ממעשיו בזמן אמת.

57. יוצא, כי נכותו הגבוהה של המערער השליכה על התנהלותו ושיקול דעתו. לפיכך, יש להתחשב במגבלותיו אלו אף לצורך קביעת מתחם הענישה.

58. גישה זו מתיישבת עם ההלכה הפסוקה ותיקון 113 לחוק העונשין - סעיף 40ט - הקובע כי בקביעת מתחם הענישה ההולם יש ליתן את הדעת לנסיבות המשפיעות על מידת אשמו של הנאשם וביניהן גם הפרעות נפשיות או קוגניטיביות, אף אם אינן עולות כדי סייג לאחריות פלילית. נקבע:

"ההתחשבות במצבו הנפשי של הנאשם כשיקול רלוונטי בענישה, באה לידי ביטוי בתיקון 113"

לחוק העונשין בסעיף 40ט הקובע כלהלן:

(א) בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם כאמור בסעיף 40ג(א), יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשה העבירה ועל אשמו של הנאשם:
[...]

(6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו;

(7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה;

(8) [...]

(9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב' לפרק ה'1;

(ב) לעניין נסיבות כאמור בסעיף קטן (א)(6) עד (9), בית המשפט יתחשב בהן ככל שסבר שהן מפחיתות את חומרת מעשה העבירה ואת אשמו של הנאשם (הדגש לא במקור).

המחוקק הכיר אפוא במצב בו נאשם נמצא אחראי למעשיו, אך יכולתו להבין או להימנע מהמעשה נפגמה במידת-מה, כעילה להפחתת מידת האשם המוסרי של הנאשם:

"מכאן, שכדי להביא בחשבון את מצבו הנפשי של נאשם לצורך הקלה מסוימת בעונשו, אין צורך ברור - כפי שזה קיים בטרם הכרעה בשאלת תחולתו של סייג אי-השפיות - לקבוע אם הנאשם חולה בהכרח במחלת נפש. בניסוח אחר של הדברים, לצורך גיבוש הנתונים בשלב גזר הדין, די בכך שיקבע כי הנאשם סובל מהפרעה נפשית משמעותית, וזאת מבלי לקבוע ממצא חד-משמעי באשר לקיומה של מחלת נפש של ממש..." (ע"פ 4312/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 13 (10.06.2013)) (ע"פ 1865/14 פלוני נ' מדינת ישראל (04.01.2016)).

59. על פניו, נכות צמיתה במוח ששיעורה 46% ואשר תסמיניה ברורים, כפי שצינו ד"ר מה נעים ושרות המבחן, משפיעה על מידת אשמו של הנאשם ומכאן על קביעת מתחם הענישה. בהינתן כל אלו, סבורים אנו, כי יש מקום להתערב בקביעת מתחם הענישה שקבע בית משפט קמא ולהעמידו על 9 חודשי מאסר עד ל - 36 חודשי מאסר.

קביעת העונש בתוך המתחם

60. בית משפט קמא גזר את עונשו של המערער בתוך המתחם ברף הנמוך, על פי המתחם שקבע. סבורים אנו כי קביעה זו יפה אף ביחס למתחם המופחת, כפי שנקבע ולו מחמת המצוקה הקשה אליה נקלעו המערער ומשפחתו, לנוכח מחלת אשתו, מ'.

61. מ' תמכה במערער לאורך כל הדרך והייתה מקור ליציבותו והישגיו. למרבה הצער, מחלתה הקשה הפכה אותה לתלויה בו פיזית ונפשית. ממסמכים רפואיים שהוצגו לפנינו עולה כי מ' עברה ניתוח ולאחריו טיפולים קשים. כיום היא סיעודית, הגם שיש תקווה שתחלים ותחזור לאיתנה. מ' ציינה כי אין לה ולמערער מקור תמיכה וסיוע. בני הזוג מטופלים בהורים קשישים, חלקם סיעודיים, אשר אינם יכולים לסייע להם בשעתם הקשה. אין אף קשר לבני משפחה אחרים באופן שגורל ילדי בני הזוג, הרכים בשנים, נתון בידי המערער, הוא ואין בלתו. תימוכין למצב דברים זה ניתן למצוא בתסקיר שרות המבחן. יוצא, כי אם יושת על המערער עונש מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה, קיים חשש לגורל ילדיו וכך אף לזוגתו.

62. אם כן, על אף חומרת העבירות שביצע המערער והסכנה העצומה הגלומה בהן וחרף הצורך להעמיד את שיקול ההרתעה בראש סולם העדיפויות במקרים כגון דא - סבורים אנו, כי בהינתן כל הנסיבות המתוארות ובהתחשב בהשלכות הגורליות על משפחת המערער - יש להורות כי עונש המאסר המצוי ברף התחתון של המתחם, ירוצה בעבודות שרות.

63. אשר על כן, הערעור מתקבל באופן שעונשו של המערער יעמוד על 9 חודשים אשר ירוצו בעבודות שרות בהתאם לחוות דעת הממונה. יתר חלקי גזר הדין של בית משפט קמא יעמדו על כנם.

ניתן היום, י"ב ניסן תשע"ט, 17 אפריל 2019, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

דבורה עטר, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

ורדה מרוז, שופטת, סגנית הנשיא
אב"ד